

РЕШЕНИЕ

№ 5729

гр. София, 29.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5767** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 – чл.161 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на Националния съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти /НСЦРЛП/, представлявано от председателя проф. И. Г., срещу Ревизионен акт (РА) № СФД 22-РД77-42/24.03.2022г., издаден от органи по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община, потвърден с Решение № СОА22-РД28-18/25.05.2022г. на кмета на Столичната община, с който са установени задължения общо в размер на 15 885,38 лева, от които такса битови отпадъци (ТБО) – 11 638,45 лева и лихви върху ТБО – 4 246,93 лева.

С жалбата се оспорват констатациите и изводите, въз основа на които са установени задълженията. Сочи се, че по силата на заповед на министъра на здравеопазването на НСЦРЛП са предоставени за управление 19 броя работни помещения, находящи се на ет.11 и ет.2 в сграден комплекс „Център по хигиена“. Заплащането на консумативните разходи за ползваните помещения се дължи на Националния център за опазване на общественото здраве /НЦОЗА/ въз основа на сключени споразумения, по силата на които НСЦРЛП е ползвал и заплащал на НЦОЗА услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и за това са издавани фактури. Твърди, че дейността по сметосъбиране и сметоизвозване е извършвана от „Трансмеда-А“ ООД по силата на договори за събиране и транспортиране на битови

отпадъци, сключени с НЦОЗА. Твърди се също, че Столична община неколкратно е отказвала на НЦОЗА пряко договаряне на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, но това обстоятелство е станало известно на НСЦРЛП едва при връчването на ревизионния доклад. Жалбоподателят оспорва, че услугите по сметосъбиране и сметоизвозване от страна на избрания от Столична община изпълнител - „ЗМБГ“ АД са действително извършени, като се позовава на оперативните планове за район „Т.“ с посочените в тях точки на събиране на битови отпадъци, така и на становище на „Столичен инспекторат“, съгласно което най-близката точка до имота е на [улица]и ъгъла с [улица], където е разположен 1 бр. контейнер за битов отпадък на отстояние 400 м. до сграден комплекс „Център по хигиена“. Отделно в жалбата са наведени доводи за допуснати процесуални нарушения в административното производство. В съдебите заседания жалбоподателят се представлява от юрисконсулт К., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - кметът на Столична община, представляван от юрк. Д., оспорва жалбата и я счита за неоснователна. Конкретни доводи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 51 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, установи от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФД21-РД01-159/22.11.2021г., издадена от Е. К. К., на длъжност „началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи“ при СО, оправомощен съгласно Разпореждане рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020г. на директора на дирекция „Общински приходи“. В обхвата на ревизията са включени задълженията на НСЦРЛП за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ и за ТБО за периода 01.01.2016г. – 31.12.2020г. за имот, находящ се в [населено място], район Т., [улица]. Ревизията е възложена на В. М. П., на длъжност „главен инспектор“ в СО, определен за ръководител на ревизията, и В. Т. В., на длъжност „главен инспектор“ в СО.

На 23.02.2022г. е издаден ревизионен доклад (РД) № СФД22-ДИ05-219, връчен на 01.03.2022г. Срещу РД е подадено в срок възражение, прието за неоснователно. Възприемайки изцяло констатациите и мотивите в РД, Е. К. К. като орган, възложил ревизията, и В. М. П., ръководител на ревизията, издали в срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК процесния РА № СФД22-РД77-42/24.03.2022г. РА е връчен на 29.03.2022г.

С РА са установени задължения за задължения на НСЦРЛП общо в размер на 15 885,38 лева, от които ТБО – 11 638,45 лева и за лихви върху ТБО – 4 246,93 лева.

РА е обжалван по административен ред пред кмета на СО с жалба рег. № СФД22-ТД26-1200/14.04.2022г. С Решение № СОА22-РД28-18/25.05.2022г. кметът на СО е потвърдил ревизионния акт изцяло.

По делото са приобщени административната преписка и са събрани допълнително представени от страните писмени доказателства, както и гласни доказателства. Като свидетел по делото е разпитана Ц. Д. – чистачка в НСЦРЛП. Същата дава показания, че всеки ден събира по един голям чувал от 120 кг и един малък от 70 кг отпадък и събираният боклук е изхвърлян единствено в контейнер на сградата, който се намира в двора. Също така заявява, че не е изхвърляла боклук в контейнера след кръстовището на Инфекциозна болница.

Констатациите и изводите на ревизиращите органи са следните:

Националният съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти е второстепенен разпоредител с бюджетни кредити на Министерство на здравеопазването. Със Заповеди № РД-01-352/27.10.2014г., № РД- 01-61/19.02.2018г. и № РД-01-291/03.06.2020г. на НСЦРЛП са предоставени за безвъзмездно управление части от имот – публична държавна собственост, а именно работни помещения в сграда, находяща се в [населено място], район Т., [улица], с обща разгънат аплощ от 349,09 кв.м. Жалбоподателят не е подавал декларации по чл.14 от ЗМДТ.

Между Националният център по опазване на общественото здраве и анализи /НЦОЗА/ и НСЦРЛП е сключено споразумение от 24.02.2015г., съгласно което НСЦРЛП възстановява на НЦОЗА консумативните разходи за фактическото ползване на предоставените помещения – за ел. енергия, вода и т.н., както и за сметосъбиране и сметоизвозване.

Ревизиращите органи са констатирани, че работните помещения, предоставени за управление на НСЦРЛП, са заведени и се отчитат по счетоводна сметка 2031 Административни сгради. Посочили са, че датата на завеждането на актива в баланса на НСЦРЛП е датата на отписване от баланса на Министерство на здравеопазването.

Ревизиращият екип е приетите следните отчетни стойности по периоди: 01.01.2016г. – 31.12.2016г. – 233 200 лв.; 01.01.2017г. – 31.12.2017г. – 233 200 лв.; 01.01.2018г. – 31.12.2018г. – 233 200 лв.; 01.01.2019г. – 31.05.2019г. – 233 200 лв.; 01.06.2019г. – 30.06.2019г. – 220 586, 16 лв.; 01.07.2019г. – 31.12.2019г. – 232 464,39 лв.; 01.01.2020г. – 31.12.2020г. – 232 464,39лв.

Прието е, че НСЦРЛП не дължи ДНИ, но на основание чл. 64 във вр. с чл.11 от ЗМДТ е задължено лице за ТБО и на основание чл. 67, ал.2 от ЗМДТ вр. чл.26, ал.1 от НОАМТЦУПСО таксата е определена пропорционално в промили на база отчетната стойност на имота, както следва:

За 2016г. – 2332 лв., от които: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци – 862,84 лв.; за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци – 606,32 лв.; за поддържане на чистотата в териториите за обществено ползване – 862, 84 лв.;

За 2017г. – 2332 лв., в т.ч.: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци – 862,84 лв.; за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци – 536,36 лв.; за поддържане на чистотата в териториите за обществено ползване – 932,80 лв.;

За 2018г. – 22600,17лв., в т.ч.: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци – 839,52 лв.; за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци – 559,68 лв.; за поддържане на чистотата в териториите за обществено ползване – 932,80 лв.;

За 2019г. – 2317,81 лв., от които: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци – 834,42 лв.; за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци – 556,26 лв.; за поддържане на чистотата в териториите за обществено ползване – 927,13 лв.;

За 2020г. – 2324,64 лв., от които: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци – 743,89 лв.; за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци – 650,90 лв.; за поддържане на чистотата в териториите за обществено ползване – 929,86 лв.

Ревизиращите органи са констатирани, че от задълженото лице не са подавани

декларации за промяна на реда за определяне на такса битови отпадъци.

ПРАВНИ ИЗВОДИ

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, след изчерпан административен ред за обжалване, поради което е процесуално допустима. По същество е основателна.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 – 5. По отношение обжалването на свързаните с местните данъци и такси актове също е приложим реда по ДОПК.

Видно от чл.4, ал.3-5 ДОПК, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите. Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на НАП.

С разпореждане № СФД20-ВК-66/16.01.2020г. директорът на дирекция „Общински приходи“ в СО е определил Е. К. К., на длъжност „началник отдел“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ като компетентен орган за възлагане на ревизии. Със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020г. кметът на СО е определил лицата, заемащи изброени длъжности от дирекция „Общински приходи“, за органи по приходите, които извършват производствата по установяване, обезпечаване, събиране и контрол по вземанията от местни данъци и такси. С оглед посочената заповед и съгласно чл.119, ал.2 ДОПК процесният РА е издаден от оправомощени лица, а именно от възложителя на ревизията Е. К. К. - началник на отдел в дирекция „РСВ“, и от В. М. П., определен за ръководител на ревизията.

Спазени са и изискванията по отношение на формата на РА и административнопроизводствените правила.

Спорът основно е относно приложение на материалния закон.

Основанията, редът и начинът за определяне на ТБО се съдържат в нормите от Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл.62-64, чл.66-69 и чл.71.

ЗМДТ предвижда /чл.62/, че ТБО се заплаща за извършваните от общината услуги – по събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; по третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че не е доказано извършването от страна на Столична община на услугите, за които е определена ТБО. Видно от приложените по делото заповеди, процесната сграда, в която се намират и предоставените на жалбоподателя помещения, попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци за район „Т.“. Съгласно сключените договори Столичната община е възложила на „ЗМБГ“ дейностите по събиране и транспортиране на битови отпадъци, разполагане и поддръжка на съдове за битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на район „Т.“. За извършената дейност са съставени ежедневни и обобщени месечни протоколи за отделните видове дейности, като въз основа на тях са издавани актове за извършените дейности, които служат за

заплащане на дължимите суми. За осъществените дейности по сметосъбиране и сметоизвозване и по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване СО е извършила съответните разплащания съобразно съставените актове и протоколи. Установено е и предоставянето на услугата „обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения“, за която СО е сключила договори с „Чистота –Искър“ ЕООД и „Обединение Е.“ ДЗЗД. Предвид изложеното, съдът приема за доказано, че Столична община реално е предоставила услугите, за които е начислена ТБО.

Действително, в случая се установява, че жалбоподателят въз основа на сключеното споразумение е заплащал на НЦОЗА суми за сметосъбиране и сметоизвозване, които дейности са извършвани от „Трансмеда – А“ ООД – дружество, с което НЦОЗА е имало подписани договори с предмет „Сметосъбиране и сметоизвозване на битови и строителни отпадъци, генерирани от НЦОЗА и настанените организации в сградния комплекс „Център по хигиена“ и което е регистрирано в РИОСВ за извършване на такава дейност. Също така ответникът не оспорва, че в двора на сградния комплекс, където се намират процесните помещения, са били разположени и действително от обитателите на сградата са използвани собствени или предоставени от фирмата–изпълнител съдове за съхранение на битови отпадъци, както и че жалбоподателят е заплащал припадащата му се част от разходите за сметосъбиране и сметоизвозване. От показанията на разпитания по делото свидетел се установява, че битовият отпадък, генериран от ползваните от НСЦРЛП помещения, е събиран именно в съдовете, находящи се в двора на сградата. Тези показания са логични и правдоподобни с оглед близостта и удобството на намиращите се в сградата съдове за отпадък. Въз основа на тях и на писмените доказателства може да се направи заключение, че сметосъбирането и сметоизвозването на битовия отпадък, генериран от жалбоподателя, действително е било осъществявано по твърдения от жалбоподателя начин - чрез разположените в двора на сградния комплекс контейнери, от дружеството, с което НЦОЗА е имало подписан договор. Съгласно приложимия материален закон обаче това само по себе си не е достатъчно и не е основание за неначисляване и недължимост на ТБО. Условието, при които е допустимо да не се събира ТБО, са изчерпателно изброени в чл.71 ЗМДТ, като за съответните ревизирани периоди те са: когато услугата сметосъбиране и сметоизвозване не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота; относно услугата поддържане чистотата на териториите за обществено ползване – когато услугата не се предоставя от общината, а относно компонентата обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. В случая нито една от тези предпоставки не е налице.

Налице е обаче друго основание за незаконосъобразност на РА.

Чл.64 от ЗМДТ предвижда, че ТБО се заплаща от лицата по чл.11 . Съгласно тази разпоредба /ал.1/ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. При учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят /ал.3/. При концесия данъчно задължен е концесионерът /ал.4/. Релевантна в случая е ал.5, според която за имот - държавна или общинска собственост, данъчно задължено е лицето, на което имотът е предоставен за управление. Доколкото текстът на разпоредбата е пределно ясен, няма никакво съмнение, че за имотите - държавна или общинска собственост задължени за ТБО са

лицата, на които имотите са предоставени за управление.

В случая не е спорно, че сградата, в която се намират процесните помещения, е публична държавна собственост и че части от тази сграда -описаните в заповедите на министъра на здравеопазването отделни помещения, са предоставени за безвъзмездно управление на НСЦЛРП. Въпросът е обаче дали тези помещения представляват имот по смисъла на закона. Отговорът на този въпрос е определящ и за преценката дали жалбоподателят се явява задължено лице по смисъла на чл.64 вр. чл.11, ал.5 от ЗМДТ, тъй като без годин обект на облагане, не възниква задължение за ДНИ, респ. ТБО / в този смисъл е Решение № 3768 от 23.03.2021г. на ВАС по адм.д. № 12963/2020г./

Както беше казано, чл.64 от ЗМДТ определя кръга на задължените за плащане на ТБО лица с препращане към нормата на чл.11. Видно от нейното съдържание, качеството на данъчно задължено лице, респ. задължено за ТБО лице, възниква по повод на конкретен обект – „имот“ и в общия случай - при наличие на вещни права върху този имот, а за имот, който е държавна или общинска собственост – при предоставени права на управление върху този имот. Съгласно чл.11, ал.1 ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Кой са облагаеми с данък недвижими имоти се посочва в чл.10 от ЗМДТ – според приложимата редакция на разпоредбата, в сила от 01.01.2014г./, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти, а според редакцията на разпоредбата, в сила от 01.01.2019г. - поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания. Действащият текст на чл.10 от ЗМДТ също определя като подлежащи на облагане разположените на територията на страната **сгради и самостоятелни обекти в сгради**, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

В случая не се установява, че процесните помещения, които безспорно са държавна собственост и са предоставени за управление на жалбоподателя, представляват имот по смисъла на чл.11 от ЗМДТ вр. чл.10 ЗМДТ. От съблраните по делото доказателства по никакъв начин не може да се направи извод, че те представляват самостоятелен обект от сграда по смисъла на закона / а очевидно не са налице и другите две хипотези – сграда и поземлен имот/. ЗМДТ не дава собствена дефиниция за самостоятелен обект, но такава се съдържа в Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/. Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗКИР „самостоятелен обект в сграда или в съоръжение на техническата инфраструктура" е обособена част от сградата или съоръжението, която е обект на собственост и има самостоятелно функционално предназначение. В случая предоставените за управление на жалбоподателя помещения не са самостоятелен обект на собственост и не е доказано да имат самостоятелно функционално предназначение. Съгласно чл.26 от ЗКИР всеки поземлен имот, сграда, съоръжение на техническата инфраструктура, в което има самостоятелен обект и самостоятелен обект в сграда или в съоръжение на техническата инфраструктура получават идентификатор. В случая няма данни процесните помещения в сградата да са

обособени като самостоятелен обект и да са получили идентификатор. Изводът, че процесните помещения не представляват самостоятелен обект и съответно не са имот по смисъла на ЗМДТ, се налага и от заповедите на министъра на здравеопазването, в които единствено се посочва, че се предоставят на НСЦРЛП **части от имот – публична държавна собственост**, като са изброени съответните помещения, без да е посочен идентификатор по ЗКИР. В същото време този извод не се опровергава от факта, че помещенията са заведени като актив и се отчитат по счетоводна сметка 20131 Административни сгради, тъй като счетоводното отчитане и третиране не е правнорелевантно за определяне на обекта като имот по смисъла на чл.11 вр. 10 от ЗМДТ.

Предвид изложеното, съдът приема, че ТБО е незаконосъобразно определена на жалборподателя, тъй като няма годен обект, за който тя да е дължима. При това положение РА се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 350 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Националния съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти Ревизионен акт № СФД22-РД77-42/24.03.2022г., издаден от органи по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община, потвърден с Решение № СОА22-РД28-18/25.05.2022г. на кмета на Столичната община, с който са установени задължения общо в размер на 15 885,38 лева.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на Националния съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лева (триста и петдесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

